

TO !

Lipanj, 2022./br.57

List učenika Srednje škole Bol

Pismo iz Dubaija

Domski kviz

Erasmus +

Summa cum laude

Maturanti

Dani otvorenih vrata

STOP! STAVIMO OVISNOST U PROŠLOST.

OVISNIK JE NEPRIJATELJ SAMOM SEBI JER STRADA
OD ZLA KOJI JE SAM SEBI PROUZROKOVAO.

o

Nagrađeni rad u projektu STAVIMO OVISNOST U
PROŠLOST.

Projekt je pokrenuo KLA Život Brač.

Plakat je napravila Marija Šćepanović, 3.a

SADRŽAJ

- 2.str. Stop!
- 3.str. Sadržaj
- 4.str. Školske novosti
- 5.str. Natjecanje - Vjeronauk
- 6.str. Pismo iz Dubaija
- 9.str. Erasmus+
- 13.str. Humanitarna akcija
- 14.str. Divlji pijat
- 16.str. Raft u nastavi latinskog jezika
- 19.str. Terenska nastava
- 20.str. Dani otvorenih vrata
- 22.str. Domski kviz
- 24.str. Domijada
- 25.str. Stolni tenis
- 26.str. Na stranim jezicima
- 29.str. Iz škol. zadaćnica
- 34.str. Školska kuhinja
- 35.str. Martine slike
- 36.str. Maturanti
(slike izradila Lara Trlin)

Zahvaljujemo svim profesorima koji su pomogli da naš list ugleda svjetlost dana po 57. put.

Impressum

Uredništvo

Ljubica Kusanović, prof.
Ana Ursić, prof.
Iris Stančić, 4.a

Suradivali na listu

2. a i 2.c
Antonija Ivičić, 1.a
Ketrin Jerčić, 1.a
Karla Klapež, 1.a
Marjan Vranješ, 1.a
Ena Zejnilhodžić, 1.b
Marko Braškić, 1.c
Ive Bauk, 2.a
Katarina Karninčić, 2.a
Iva Marjanović, 2.a
Ela Pavišić, 2.a
Hana Šesnić, 2.a

Natalija Tomaš, 2.a
Mihael Gregić, 2.c
Jure Eterović, 3.a
Jelena Ivelić, 3.a
Marija Šćepanović, 3.a
Viktoria Marević, 3.b
Jelena Banić, 3.c
Igor Dominković, 3.c
Vana Buvinić, 4.a
Marta Mančić, 4.a
(naslovnica)
Karla Rakela, 4.a
Iris Stančić, 4.a
Lara Trlin, 4.a
Diellza Jahaj, 4.b

Školske novosti

Učenička zadruga Reful osnovana je 21. lipnja 2021. Kroz sekciju za dizajn, kulinarsku sekciju, eko-sekciju i sekciju za izradu rukotvorina zadrugari korisno provode slobodno vrijeme i razvijaju poduzetničke kompetencije.

DALMATINSKI SUVENIR je prvi projekt koji provodi **UZ Reful** u sklopu programa **CENTRA IZVRSNOSTI I PODUZETNIŠTVA**. Učenici od kamena izrađuju suvenire koji ne ugrožavaju okoliš, a najbolje ih mogu opisati riječi tradicija, lokalno i autohtono. Njihov otkup sufinancirat će CI SDŽ.

Na Hrvatskom radiju (1. program) emitirala se emisija **Poveznice** (autorica Irena Pleić Premec) sa temom **MEDITERANSKA PREHRANA** u kojoj su sudjelovali i naši učenici koji rade na projektu *Divlji pijat* i prof. Ada Seferagić. Posjetila nas je i novinarka HRT-a Sunčica Findak i napravila reportažu o našoj školi.

Naši domaši aktivno sudjeluju u **Domskom kvizu** kojeg vodi odgojitelj Deni Bjelobradić, a organizirali su i prvenstvo u stolnom tenisu.

Naše profesorice Antonija Drnas i Matea Kolak su otišle na porodiljni (prof. Mateu zamjenjuje prof. Marija Tomičić, a prof. Antoniju profesori Mladen Matijašević i Luka Marković). Talijanski ovo polugodište predaje prof. Ivanka Škembar. Nove profesorice su i Marijana Babić (sociologija) i Melani Kitić (informatika).

3.c razred sa nastavnicom Marijanom Marić organizirao je tradicionalnu humanitarnu akciju **SRCE ZA AFRIKU**. Pekli su kolače, prodavali, a sav zarađeni novac uplatili Centru otac Vjeko u župi Kivuma u Ruandi.

Naša spremačica Šemsa se razboljela i nju mijenja teta Valentina koja je izbjegla iz Ukrajine. Teti Šemsi želimo što brže ozdravljenje, a teti Valentyni da se što prije vrati u svoju domovinu.

I ove smo godine organizirali manifestaciju **DANI OTVORENIH VRATA**. Bilo je odlično, školu je posjetilo šezdesetak bračkih učenika!!! Škola je sudjelovala i na Danu SŠ SDŽ u Splitu.

POSJET ZADRU

Od 2. do 4. svibnja 2022. u Zadru se održalo Državno natjecanje iz vjeronauka 2022. Zajedno s prijateljima iz razreda, Katarinom Karninčić, Hanom Šesnić i Ivom Baukom i u pratnji naše profesorice Marije Tomičić, boravili smo u prekrasnom Zadru.

Tema ovogodišnjeg natjecanja je „Sveti Ignacije Loyolski i Družba Isusova“. Iz ove teme smo mogli naučiti puno novih i zanimljivih stvari iz života sv. Ignacija i kako je osnovana Družba Isusova, u svijetu, ali i u Hrvatskoj. Odmah nakon smještanja u hotelu Kolovare, započeli smo šetnju gradom: posjetili crkvu sv. Donata i popeli se na Zvonik sv. Stošije. Zatim smo otišli do Pozdrava Suncu i Morskih orgulja.

Drugi dan smo otišli u Klasičnu gimnaziju Ivana Pavla II. gdje se održavalo natjecanje. Test smo pisali sat vremena, a nakon što su svi učenici završili, otišli smo u Arheološki muzej grada Zadra, u Benediktinski samostan sv. Marije i ušli smo u Crkvu sv. Donata. Nakon tog razgledavanja uputili smo se prema hotelu na zasluženi odmor. Ponovno smo otišli u školu gdje smo mogli vidjeti privremenu ljestvicu poretka. Iako smo bili na 18. mjestu, bili smo jako sretni i zadovoljni. Iz škole smo otišli na euharistijsko slavlje u Katedrali sv. Stošije koju je predvodio zadarski biskup. Jako mi se sviđjela poruka koju nam je zadarski biskup uputio, a glasi: „Sveti Ignacije nikada nije odustao. Pa ni Isusovci. Uvijek su imali problema i zapreka, ali nikad nisu odustali i nikada se nisu bojali početi iznova. Zapamtite da se uvijek može početi iznova, samo ne smijete izgubiti vjeru i ljubav prema Bogu, jer je On uvijek s vama.“ Nakon mise je bilo grupno slikavanje, a zatim smo otišli natrag u hotel na večeru.

Zadnji dan se održao i drugi dio natjecanja – Milijunak za prvih pet ekipa iz osnovnih i srednjih škola. Otišli smo podržati našu omiljenu ekipu. Jako mi se sviđjelo ovo natjecanje jer sam imala priliku otići u grad Zadar, grad koji me oduvijek privlačio svojim izgledom i znamenitostima, a družili smo se sa i sa učenicima iz različitih škola iz cijele Hrvatske.

S nestrpljenjem iščekujem natjecanje iz vjeronauka 2023. čija će tema biti „Hrvatska svetišta.“

Iva Marjanović, 2.a

Pismo iz Dubaija

Sjećam se odlazaka s otoka puno bolje nego dolazaka. Odlasci su bili lakši. Iako često obojeni melankolijom, uvijek su obećavali nešto novo i drugačije.

Pisati ovo pismo, kratku autobiografiju je vrst povratka otoku i sebi kakve sam ih ostavio prije više od dvadeset godina. Velika je udaljenost mjerena i prostorom i godinama. Prvi put sam pisao za školski list prije dvadeset sedam godina. Te tekstove danas teško čitam, djeluju kao daleko i iskrivljeno zrcalo. Trebali su biti bezbrižno širenje krila, a puni su mladog grča i nesigurnosti. Dok svi naši prijašnji oblici žive u nama, i Bol i otok i ja smo drugi i drugačiji sada.

Bol mi je uvijek bio drugi ali važniji dom, sve ono što čini lijepo, bezbrižno djetinjstvo. Tu su bili najbolji prijatelji, tu sam naučio voziti bicikl, plivati, zaradio prve ožiljke, zaljubio se, penjao se na murvu gledati filmove ljeti. Onda smo u proljeće devedeset i druge morali iz Sarajeva doći živjeti na otok. Da smo došli živjeti je zapravo nepotpuno i netočno. Došli smo kao izbjeglice i ja sam u svojoj osnovnoj osobnoj formuli uvijek i ostao izbjeglica. To je bilo prvo proljeće u kojem se nisam radovao ljetu, prvi put sam iščekivao jesen i školu. Ona je bila nit koja je održavala dojam normalnosti, davala dojam da se, unatoč razbacanim dijelovima života, ipak krećem naprijed. Iskreno, škola, fotografija i neminovnost sljedeće epizode Santa Barbare.

Osam punih i ispunjenih godina na otoku, atlas novog svijeta oblikovanog prijateljima, knjigama, muzikom, ratom i onim čudnim razdobljem nakon njega koje teško mogu nazvati mirom. Točno tada, na prijelazu između ta dva perioda krenuo sam u gimnaziju. Natisnulo nas se puno u taj prvi sat upoznavanja. Vidim nas jasno, prijatelje iz osnovne škole i oni koji će to tek postati. Gimnazija je bila uzbudljiva i ozbiljna, i u obrazovanju i u odrastanju. Tražilo se od nas da više zaključujemo sami, vještina koja nam je bila nepoznata i zastrašujuća. S vremenom smo se ohrabрили, sati povijesti, hrvatskog i zemljopisa su često izgledali više kao debata grupa, s puno smijeha i mangupluka, pokušavanja krađe vremena da se izbjegne ispitivanje. Neću ni pokušavati prepričavati anegdote ni spominjati njihove aktere s obje strane katedre. Netko bi mi promaknuo, neki su bili s nama samo kratko, ali svi su se ugradili u moju, našu sliku tog vremena i u onoga što smo postali. Bili smo sve manje djeca a sve više mladi ljudi. Provodio sam puno slobodnog vremena s istim ljudima s kojima sam sjedio u klupama, o nekima često mislim.

Druga škola u koju sam išao ne izdaje svjedodžbe. Živjeti u malom mjestu je značilo živjeti pod povećalom i vidjeti sve kroz povećalo. Stalno na sceni, s poznatim likovima, lako je bilo jasnije vidjeti suptilnosti individualnih karaktera i ljudskih odnosa. Bez distance sve učinjeno i rečeno je dugo odjekivalo. I danas čitam ljude i situacije koristeći ono što sam upijao tada. Ne znam je li bilo dobro za naše formiranje kao ljudi, ali je odigralo veliku ulogu. A istovremeno me je guralo da odem s otoka. Nakon osam godina je odlazak bio mjera kretanja naprijed. U jesen devedeset devete sam se na splitskoj Rivi, s ruksakom na leđima okrenuo još jednom i u sebi oprostio s Bračem.

Zagreb je bio mitsko Drugdje. Ne znam je li još uvijek tako, svijet se danas čini uvijek blizu. Upisao sam arhitekturu, po inerciji, ne iz posebne želje da je studiram. Nisam znao što točno želim, a ona mi je bila poznata, dovoljno široka da mi ispuni sve apetite, uklapala se u predodžbu o mogućnostima. Ne razmišljam više puno o tome, ali sam vjerojatno trebao biti istovremeno i smjeliji i promišljeniji u biranju studija. Bilo je puno lijepih trenutaka, ali to vrijeme danas vidim kao neproduktivno, neispunjavajuće. Bio sam grozan student, pomalo talentiran, ali grozan i izgubljen. Obitelj i troje profesora su me podržavali i gurali naprijed, nalazili načine da me motiviraju i činili su puno da uspijem. Dobio sam i posao u jednom od studija, ali to je samo ubrzalo odluku da je vrijeme da krenem dalje. Period studija je često bilo mučan ali, iz ove današnje perspektive, i ključan za sve što sam radio nakon toga.

U osobnoj krizi se rodila potreba da 'pobjegnem', da krenem iz početka. Kad sam upisao studij, fotoaparati su već dugo bio uz mene, tihi jezik i druga priroda. Kad je sve bilo zamučeno i nejasno, fotografija je bila sigurno uporište za čisto razmišljanje, prostor iskrenosti koji nije dopuštao samozavaravanje. Postoji nešto katarzično u prirodi osobne krize. Taj potpuni zaokret je bila zapravo prva teška, odrasla odluka koju sam donio u životu. Zgrabio sam priliku da počnem raditi video reportaže, a paralelno snimao svoje male fotografske eseje. Koristio sam situaciju najbolje što sam mogao, na snimanjima bih pravio skice i onda se vraćao snimati fotografije, često puno puta na istoj lokaciji, s istim akterima. Proces rada ja bio ispunjavajući i omogućavao mi egzistenciju. Znam da to nije nešto što svatko može shvatiti, ali kad odrasteš onako kako sam ja odrastao, imati sigurnu egzistenciju te može ohrabriti. Imao sam uvijek potporu obitelji ali biti na svojim nogama, zadovoljan oboji sve puno intenzivnije. Nekoliko godina sam radio na ta dva paralelna kolosijeka, bez ambicije da se pretvori u nešto više. Drago mi je što je kustos Antun Maračić jednu od fotografskih serija koje sam napravio tada, Sopnica/Jelkovec, poslije uvrstio u bijenale Lijepa Naša skupa s radovima Boris Cvjetanovića, Jasenka Rasola, Kuduza, Labrovića... I znam da sam trebao biti zadovoljan, ali me je nešto tjeralo da radim više.

I sljedećeg se odlaska, iz Zagreba, sjećam bolje nego dolaska. Ovaj je bio postepen, ali počeo je nakon jednog telefonskog poziva. Bio sam napravio nekoliko pristojnih radova za sebe koje je prijatelj i kolega, koji je surađivao s francuskom agencijom Sipa Press pokazao urednicima u Parizu. Nazvali su me i pitali želim li raditi za njih. Počeo sam tri tjedna kasnije. Dali su mi puno samopouzdanja, pomagali da artikuliram vlastiti vizualni jezik. Pristup najboljim urednicima i kustosima koji te kao dobri profesori potiču da istražuješ, da pokušaš sagledati i sebe i okruženje iz druge perspektive je najvrjedniji aspekt svake suradnje. U sebi sam često ponavljao nešto što sam čuo od pokojnog profesora Maksimovića, i najgori original je bolji od najbolje kopije. Radio sam za agenciju u Hrvatskoj, na Kosovu, Sjevernoj i Zapadnoj Africi, po Europi. Dali su mi pristup mjestima i ljudima koji inače ne bih imao. Druga lijepa strana takvog rada je da sam mogao raditi tiho, bez pritiska da moram proizvesti nešto specifično. Tako da bih uglavnom napravio domaći rad, snimio ono što sam znao da ima smisla, a onda snimao stvari koje iziskuju pažljivije čitanje. Bez očekivanja sam mogao dan za danom odlaziti na ista mjesta, fotografski tražiti značenje u svakodnevnom. Taj tihi, drugi dio postao osobno važniji i posvećivao sam mu puno više vremena i misli. Portfolio i priroda poslova koje sam dobivao se mijenjala. Bilo je sve više portreta i fotografskih eseja vezanih za politiku, društvo i kulturu. U to vrijeme sam na jednom od poslova upoznao svoju današnju suprugu. Ona me je podsjetila da život nije samo rad, bilo mi je bitno da nađem ravnotežu. Morao sam žrtvovati nešto od posvećenosti profesiji, ali nisam nikad požalio.

Preselio sam u London živjeti s njom. Puno sam manje radio s agencijom, ali sam imao dovoljno iskustva i profesionalnih veza da nađem nešto posla. Među ostalima hrvatski arhitektonski časopis Oris je tražio da napravim portrete partnera iz Sergison Bates architects, arhitektonskog studija za intervju koji su dali. Nakon tog slučajnog susreta s njima, studio je prepoznao kako mogu koristiti moje fotografsko opažanje da bolje istraže i bolje pokažu svoj rad. Surađivali smo i surađujemo na projektima koji su raznoliki u mjerilu i rasponu. Od obiteljskih kuća iz ranijeg dijela njihovog opusa, sveučilišnih zgrada, čitavih naselja i muzeja. Zajedno gledamo i analiziramo suživot i sučeljavanje privatnog i javnog prostora, prilagodbu čovjeka arhitekturi i arhitektonskog oblikovanja čovjeku.

Zadnjih pet godina živim u Dubaiju. Vrlo običan život koji se ne razlikuje puno od onog koji sam vodio drugdje. Došli smo zbog posla moje supruge, meni je bilo svejedno gdje mi je matična luka. Prije pandemije sam radio između Europe, zemalja zaljeva i Indije. Dvije, tri privremene godine su se pandemijom i spletom profesionalnih i osobnih okolnosti produžile na pet. Opet sretno, nekoliko tjedana prije nego što je svijet stao sam dobio ponudu da surađujem s velikom fundacijom za suvremenu umjetnost u Sharjah. Radim na projektima i knjigama s međunarodnim umjetnicima i kustosima koji pomiču granice oblikovanja i razmišljanja umjetnosti, zato se volim izgubiti u poslu.

Na otok stupim rijetko, ali ga osjetim svaki dan jer i dalje živim s onim što sam naučio stisnut tamo između mora i Vidove Gore.

Ovo je priča našeg bivšeg učenika Danka Stjepanovića

ERASMUS+

(putovanja)

Nakon duge pauze, uzrokovane covidom-19, naše pustolovine od ove godine su ponovno u punom zaletu. Od početka ove školske godine posjetili smo čak 9 država, od kojih smo u Tursku i Portugal bili dva puta, započeli smo neke nove projekte dok smo neke i završili. S jedne na drugu stranu Europe, svakog mjeseca susretali smo se sa novim izazovima i novim avanturama.

BUGARSKA – SOFIJA

Početkom drugog polugodišta, naša prva destinacija bila je Bugarska, koju smo posjetili u sklopu Erasmus+ projekta „Grow Healthy! Let's Create a Well-being Cocktail.“ Tijekom radnog tjedna, podijeljeni u timove, izrađivali smo prezentacije o šalama, komediji i komičnim likovima naših nacija. Posjetili smo: simbol Sofije, Katedralu sv. Aleksandra Nevskog, katoličku Crkvu sv. Josipa, Manastir sv. Ivana Rilskog, najveći i najpoznatiji pravoslavni manastir Bugarske, Blagoevgrad, gradić Bankya i zoološki.

SLOVAČKA - BANSKA BYSTRICA

U drugom mjesecu posjetili smo hladnu Slovačku. Prva dva dana razgledavali smo slovačku prijestolnicu na Dunavu - Bratislavu, a nakon toga mali gradić u središnjoj Slovačkoj, Banskú Bystricu gdje je bila i naša škola. Prvog dana smo igrali igru „geocaching“ te smo na taj način istražili cijelu Bratislavu. Ostale dane pripremali smo koktele, kuhali smo tradicionalni slovački štrudel sa jabukama, makom i orasima, radili smo mesne okruglice i juhu od bundeva. Popeli smo se na planinu Donovaly, vozili smo se u saonicama koje su vukli psi, gledali smo utakmicu hokeja i uživali u zimskoj idili.

AUSTRIJA – BEČ

Nakon Slovačke, naša slijedeća destinacija bila je Austrija, u kojoj smo 7 dana boravili u Beču. To je ujedno bilo i prvo okupljanje sudionika projekta „Sharing memorable adventures and rich traditions“ (S.M.A.R.T.). Naš zadatak za taj radni tjedan bio je izrada e-knjiga. Svako popodne, nakon škole družili smo se sa našim novim prijateljima i razgledavali smo grad. Neke od znamenitosti koje smo posjetili bile su: ulica Marije Hilfer, dvorac Belvedere, Katedrala sv. Stjepana, zabavni park Prater... Također, imali smo i radionicu na kojoj smo plesali poznati bečki valcer.

PORTUGAL - MADEIRA

Sredinom ožujka, nakon hladne Slovačke i Austrije, zaputili smo se prema Madeiri. Ovaj otok se nalazi u Atlantskom oceanu i pripada Portugalu. Čim smo došli krenuli smo u istraživanje otoka i razgledavanje glavnog grada Funchala; šetali smo se trgovima, malim uličicama i krasnim parkovima, prepunim cvijeća, te okusili tradicionalno jelo Madeire, sabljarku sa bananom. Posjetili smo botanički vrt Jardim botanico da Madeira, vozili se katamaranom po Atlantskom oceanu, posjetili smo Ponta de Sao Lourenco, krajnji dio otoka te treći najviši vrh otoka, „Pico do Arieiro“, vidikovac „Cabo Girao“, malo mjesto Canical gdje smo vidjeli tradicionalne „Santana“ kućice. Tijekom radnog tjedna učili smo o financijskoj inteligenciji i imali smo mnogo radionica u školi.

TURSKA - ISTANBUL

Početak travnja na listi naših putovanja nalazio se i Istanbul, nekadašnja prijestolnica triju velikih carstava - rimskog, bizantskog i osmanskog. Tjedan dana istraživali smo azijski i europski dio grada te smo posjetili većinu znamenitosti. Samo neke od njih su: najpoznatija četvrt u Istanbulu – Sultanahmet, nekada najveća crkva na svijetu Aja Sofija, Plava džamija, Topkapi palača, Spice Bazaar, Sulejmanija, Grand Bazaar, svjetionik Kiz Kulesi, kula Galata, Dolmabahce palača... Isprobali smo razne poznate specijalitete, a imali smo i priliku vidjeti uživo kako se pleše turski ples Zeybek. Projekt nam je bio vezan uz dijabetes, pretilost i zdravu prehranu, a zadatak za taj radni tjedan bio nam je izraditi prezentacije u međunarodnim timovima.

BELGIJA - SERAING

Mobilnost u Belgiju je bio naš dugo iščekivani sastanak, koji se trebao održati već prije dvije godine, no zbog korone bili smo spriječeni.

Projekt s kojim smo posjetili Belgiju zove se: „Be a buddy not a bully“, a drugačiji je od ostalih jer smo bili smješteni u obiteljima. Projekt je o bullyingu, stoga je naš zadatak bio izraditi video na zadanu temu u međunarodnim timovima. Posjetili smo grad Liège i poznato stubište Montagno de Bueren. Posjetili smo i glavni grad Belgije, Bruxelles u kojem smo se prošetali središnjim gradskim trgom Grand Place. Naravno da smo posjetili i simbol grada, poznati kip Manneken Pis. Imali smo priliku kušati belgijsko pivo, čokoladu i poznate belgijske waffle. Nakon razgledavanja uslijedio je nama najzanimljiviji dio putovanja, posjet Europskom parlamentu.

KANARI - LANZAROTE

Krajem četvrtog mjeseca posjetili smo još jednu egzotičnu destinaciju u Atlantskome oceanu, Kanarske otoke. U Austriji, u sklopu projekta „Sharing memorable adventures and rich traditions“ (S.M.A.R.T.), započeli smo izradu e-knjiga. Naš zadatak bio je dovršiti ih. Pošto smo brzo to napravili ostale dane uživali smo u ljepotama otoka. Posjetili smo: Jameos del Agua, prirodni prostor sa centrom za umjetnost, kulturu i turizam, Costa Teguisse, Nacionalni park Timanfaya, Jardín de cactus de Lanzarote... Imali smo priliku i okupati se u Atlantskome oceanu.

ITALIJA - CORATO

Naša sljedeća destinacija bila je susjedna Italija i mali gradić Corato. Projekt u Coratu zvao se „A Healthy Taste of Inclusion“ i to je bio naš posljednji sastanak s tim projektom. Tijekom radnog tjedna radili smo poznatu talijansku paštu i učili smo pripremati još mnoge specijalitete. Posjetili smo gradove Trani i Barletta te smo imali turističkog vodiča koji nam je ispričao mnoge zanimljive priče. Jedan dan smo planinarili i posjetili Castel del Monte (dvorac na brdu) koji je upisan na UNESCO-ov popis mjesta svjetske baštine. Bili smo u vinariji i uljari, a tijekom cijelog putovanja smo isprobavali talijanske specijalitete.

SICILIJA - NIKOZIJA

Tjedan dana nakon Corata opet smo se uputili prema Italiji, no ovaj put smo posjetili Siciliju. Odsjeli smo u gradu Nikoziji i učenici su bili smješteni u obiteljima. Projekt s kojim smo se bavili bio je: „Be a Buddy not a Bully“, a naš zadatak bio je dovršavati video snimljen u Belgiji o bullyingu. Razgledavali smo grad Nikoziju te smo još posjetili i Cataniu. Posjetili smo: Piaazu Armerinu, kasnoantičku vilu u Casaleu (Villa del Casale), koja pripada UNESCO-ovom popisu svjetske baštine, tvornice Sua Maesta' i La Bufala... Imali smo razne radionice koje su nam priredili naši partneri te smo na njima plesali i zabavljali se. Isprobali smo razna jela i zadovoljni vratili se kući.

Možemo reći da smo se „naputovali“ za ovu školsku godinu, no mi sa nestrpljenjem iščekujemo slijedeću avanturu, veselimo se novim putovanjima... Treba napomenuti da imamo još jedno putovanje koje će se održati kad škola završi, na kraju šestog mjeseca, a ovog puta idemo na Baleare. Zahvalni i ispunjeni pozivamo sve učenike Srednje škole Bol da nam se pridruže i uživaju s nama jer nas sljedeće godine čeka još mnogo zanimljivih destinacija i projekata!

Natalija Tomaš, 2.a.

ERASMUS+ U NAŠOJ ŠKOLI

U sklopu projekta „Grow Healthy“ naša je škola ugostila učenike iz Bugarske, Turske i Portugala u razdoblju od 9. do 13. svibnja 2022. Učenici su prvog dana posjetili Omiš te Crveno i Modro jezero u sklopu obilaska Imotskog. Tijekom ostatka tjedna raspravljali su o emocionalnoj inteligenciji, socijalnim vještinama te utjecaju krivnje i srama na ljude. U četvrtak su učenici posjetili Zmajevu špilju pod vodstvom Zorana Kojdića. Na kraju tjedna svi učenici su predstavili svoj obavljeni rad te svoje države kroz tradicionalne plesove i jezikolomce (frazе teške za izgovoriti).

Drugo domaćinstvo održano je od 23. do 27. svibnja. U projektu „Tourism and sustainability“, uz naše učenike, su sudjelovali i učenici iz Njemačke, Italije, Portugala i Španjolske. Nažalost, učenici iz Grčke se nisu mogli priključiti zbog državnih ispita. U ponedjeljak su učenici posjetili Šibenik, dok su ostatak tjedna, kroz predavanja i prezentacije, naučili kako pravilno provesti intervju, a učili smo i o održivom turizmu i kulturnoj baštini. Obavili su intervjue sa Vinkom Martinićem, Jadrankom Nejašmić, Zoranom Kojdićem te Ivanom Cvitanićem. Posjetili su i Zmajevu špilju. U petak, kako bi zaključili tjedan, predstavili su svoje intervjue kroz svoj rad u Canvi.

Humanitarna akcija *Srce za Afriku*

Učenici 3.c razreda, pod mentorstvom prof. Marijane Marić, sudjelovali su u humanitarnom projektu *Srce za Afriku*.

U ovoj tradicionalnoj humanitarnoj akciji naša škola pomaže Centru otac Vjeko u župi Kivumu u Ruandi. Fra Vjeko je bio hrabri bosanski franjevac, misionar u Kivumuu koji je pomagao svim ljudima, spašavao im živote bez obzira kojoj strani u krvavom sukobu pripadali. Taj ga je posao na kraju i stajao života. Međutim najvažnija fra Vjekina ostavština je ipak briga o obrazovanju stotina gladne djece. I to i danas živi.

Vrtić, osnovna i srednja strukovna škola danas broje oko 800 djece.

Plemeniti Vjeko se vodio mudrom kineskom poslovicom "Daj čovjeku ribu i nahranit ćeš ga za jedan dan; nauči ga kako loviti i nahranit ćeš ga za cijeli život".

Djeca u Centru otac Vjeko imaju mjesečni trošak prehrane od cca 30 kn tako da su i naše košarice domaćih kolača imale tu simboličnu cijenu.

Učenici su ručno izradili košarice i napravili domaće kolače i tako doprinijeli ovoj akciji.

Vrijeme nas baš nije poslužilo, ali na uspjeh naše akcije utjecali su profesori i turisti koji su nas rado darovali nakon što smo im objasnili o kakvoj akciji se radi. Neki su već otprije poznavali Centar i također ga rado donirali. Svi su bili ugodno iznenađeni humanim činom i spretnim rukama naših učenika,

A i mi učenici smo i u školi općenito i kroz ovakve akcije naučili nešto što će nas "nahraniti" za cijeli život. Hvala profesorici Marijani i na tome.

Prikupljeni novac je uplaćen na račun udruge *Srce za Afriku*.

Jelena Banić, 3.c

RADIONICE PROJEKTA „DIVLJI PIJAT“

Dana 11.04.2022. u sklopu projekta „Divlji pijat“ održalo se nekoliko radionica. Među njima su bile terenska, gastro i foto radionica. Na radionice su se mogli priključiti svi učenici koji su to htjeli.

Ujutro smo krenuli iz škole kako bismo mogli ubrati i fotografirati biljke. Pod vodstvom profesorice Ade Seferagić krenuli smo stazama oko Bola. Pridružili su nam se fotografkinja Berislava Picek te Maja Duka. Obišli smo veliki dio Bola i upoznali se s biljkama za koje nikada ne bismo rekli da su jestive. Shvatili smo da zapravo mi cijelo vrijeme gazimo po biljkama koje bi se jako dobro mogle upotrijebiti u prehrani. Ubrali smo bilje i fotografirali ga. Fotografije su ispale predivno i naučili smo male tajne kako da nam fotografija ispadne bolje.

Vratili smo se u školu i svo bilje poslagali na stol te dovršili zadatke. Smislili smo neke recepte te je uslijedila gastro radionica, na kojoj su sudjelovali učenici iz učeničkog doma. Oni su napravili jela, servirali ih te fotografirali.

Ove radionice su bile jedno prekrasno iskustvo u kojem smo mogli svašta naučiti. Shvatili smo da nam zapravo biljke po kojima gazimo mogu biti hrana, naučili smo kako pravilno fotografirati i naučili smo kako se od različitih biljaka mogu spremati jela i biti jako ukusna.

Karla Klapež, 1.a

Ta fotografija korisnika Nepoznat autor: licenca CC BY-SA

RAFT U NASTAVI LATINSKOG JEZIKA

Učenici 2. a razreda su se na jednom od sati latinskog jezika okušali u pisanju u raznim formama, iskoristivši teme i likove s kojima smo se susreli u tekstovima na latinskom.

Metodom **RAFT** određuju se četiri glavna čimbenika pisanog rada: uloga pisca (**ROLE**), publika kojoj se obraćamo (**AUDIENCE**), forma (vrsta) u kojoj pišemo (**FORMAT**) te tema o kojoj pišemo (**TOPIC**).

ZADATAK:

ULOGA	PUBLIKA	VRSTA	TEMA
Ovidije	August	Pohvala	Kulturni procvat u Rimskom carstvu (Pax Augusta)
Tibul	Mesala Korvin	zamolba	Povećanje dotacije za uspješan doprinos rimskom pjesništvu
Ovidije	Žene	'tutorial' – savjeti o ljepoti	Kako istaknuti svoje jače strane (izgled), a prikriti nedostatke

Učenici su podijeljeni u tri grupe unutar kojih su jasno podijeljene uloge: jedni istražuju ili prolaze kroz školske materijale, netko utječe više ili manje na tijek pisanja, a netko sve ispisuje u Word-u (napominjem da sve događa na Teams-u jednom kad je nastava bila na daljinu; grupe su formirane putem Breakout rooms značajke unutar razreda.

Po izvršenom zadatku mijenjaju se uloge te učenici pišu odgovore, svaka grupa piše odgovor na dopis neke druge grupe.

Učenici su bili jako zaposleni, zainteresirani, neki su više istraživali, neki su htjeli biti duhovitiji, a u svakom slučaju svi smo se lijepo zabavili. Ukoliko bude vremena tekstovi će biti prevedeni na latinski uz upotrebu sintaktičkih struktura usvojenih u potonjem periodu.

OVIDIJE/CAR AUGUST

Presvjetli Princeps,

koji si Rim spasio iz ralja urotnika i diktatora, koji si pokorio pleme ratobornih Ilira. Hvalim tebe, tvoju vlast, i tvoje samopouzdanje zbog kojega je napokon Rim procvao te se proširio nevjerovatnom brzinom. Svih 70 milijuna pod tvojom vlasti kliče ti i vjeruju svakom tvom potezu. Najveći rimski mirotvorče, ti si taj koji je tri puta zatvarao Janove dveri, spasio nas od diktatora Marka Antonija koji bi svu našu zemlju i svu našu imovinu razdijelio i potrošio u Egiptu. Nisi bio pohlepan i nisi nauštrb svojih podanika uzeo titulu cara već si se proglasio prvim među jednakima te si vladao kao najstariji senator održavši pritom demokraciju.

Tvoj pokorni i ljubljeni Ovidije

Dragi Ovidije,

tvoje pohvale mi laskaju. Ja kao car, učinio sam mnogo za tebe i naše carstvo. Ipak, tvoji uzaludni pokušaji povratka u našu prekrasnu, uzvišenu i moćnu domovinu neće uroditi plodom. Sva tvoja nečasna djela imaju posljedice i uzrokovala su tvoju sadašnju situaciju. Zapovijedam ti da obustaviš slanje pisama jer tvojem nepoštvanju mene nema kraja. Ovo je posljednji put da trpim tvoje nerazumne zahtjeve, jer sam pri kraju sa svojim carskim živcima.

Zauvijek zbogom,

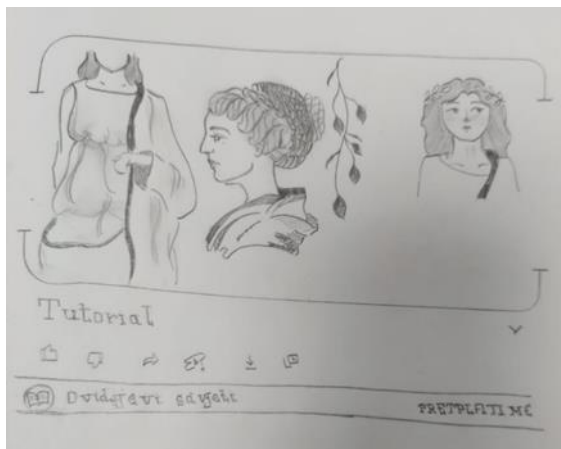
car August

ALBIJE TIBUL/MESALA KORVIN

Ja, Albije Tibul, najpoznatiji pjesnik današnjeg doba, zasićen skromnošću i siromaštvom, od tebe moj dragi prijatelju pomoć tražim. Mom idiličnom seoskom životu došao je kraj, moje potrebe i moja elegijska genijalnost rastu iz dana u dan. Kad je moj dragi prijatelj Ovidije izbacio svoj novi "tutorial" patnje su krenule. Žena čita svaki dan po par puta sva njegova rješenja, a mojih rješenja za to je sve manje, jedini spas je novac. Koliko god ja pisao o ljubavi, ta ljubav njenom izgledu ne pomaže, odustajem od pjesništva ako nemam novaca za pokriti njene potrebe. Prijatelju dragi, Mesala, imaš i ti ružnu ženu, krezubih zubi, sam znaš u kakvim sam problemima. Sada pjesme o mojim patnjama imaju smisla, patim iz dana u dan, a glavni motiv u mojim pjesmama postaje novac. Velik si ti čovjek, pomози svom najvjernijem prijatelju Tibulu. Ti si čovjek pun novaca, žena ali i problema, znaš kroz što prolazim - trebam para jer za pjesme imam dara.

Dragi moj daroviti Tibule,

ja znam kroz što ti prolaziš, imam puno starih prijatelja koji su prolazili kroz te iste probleme, no prebrodili su ih te su sada zahvalni na tim vremenima. Možda si sada zbunjen mojim riječima, no vjeruj mi, pjesnikova najveća inspiracija je oduvijek bila bol. Svi pjesnici mog kruga su jednaki te nikako ne mogu dopustiti da ti budeš jednakiji od drugih. Možda jesi najtalentiraniji pjesnik no moraš se poistovjetiti sa svojim kolegama te ih čak i predvoditi u svemu pa tako i u siromaštvu.

OVIDIJE SVIM ŽENAMA

Poštovane žene!

Tražite li način za prikrivanje svojih nedostataka? E, pa na pravom ste mjestu! Ja sam Publije Ovidije Nazon, izvanredni pjesnik te stručni savjetnik za žensku ljepotu i danas vam donosim tri efikasna načina za poboljšanje vašeg izgleda.

Nije ništa novo da se ženama nameću visoki standardi ljepote i siguran sam da ste se već susreli s kritikama na račun vašeg izgleda. Kritike ni meni nisu strane, zato se ne trebate brinuti i možete mi u potpunosti vjerovati.

U slučaju da imate problema s prekomjernom tjelesnom težinom savjetujem vam da ne izlazite iz kuće bez da odjenete šire tunike. One su savršene za prikrivanje vašeg trbuha i nogu.

Ako je vaš problem u zadahu, držite distancu od ljudi, posebice muškaraca, u razmaku od minimalnih dva metra.

Problem masne kose možete riješiti tako da preko glave nosite maramu i izbjegavajte izlaske u javnost tokom dana.

Za dodatne savjete javite se meni ili mojim kolegama Toniju Radiću i Ivu Petriću!

(komentar jedne od 'pratiteljica'):

Dragi gospodine Publije Ovidije, cijenim vaše savjete no za mene oni uopće ne funkcioniraju. Vaši savjeti bacaju me u depresiju, jer ništa od toga navedenog se ne odnosi na mene i na moj životni stil. Ne želim ostajati u kući cijeli dan i propuštati izlaske. Problem s mojim zadahom niste uopće riješili, jer moj zadah dospjeva i na više od dva metra. Ne pomažu nikakve trave ni bomboni. Kod moje kose, marame ni krpe ne rješavaju problem ni približno. Moj muž Albije Tibul, izrazito je dobar, znate već o čemu govorim, stoga se moja kosa jako masti, čak i kroz maramu koju nosim jer ne želim da me on gleda s masnom kosom. Teška sam kao sam tenk, marame ni tunike ne pokrivaju me ni približno. Ne znam što mi je činiti. Potrošila sam masne pare na vašu knjigu, a ona nije riješila ni trunku mojih problema, već samo sve pogoršala.

Tekst: 2.a i prof. Lucija Carević Brešković
Crteži: Ela Pavišić, 2.a

TERENSKA NASTAVA

Maturanti 4.b razreda u subotu 19. ožujka 2022.g. su u pratnji nastavnice Ivane Radolfi i razrednika Kristiana Bačića posjetili Gastro sajam „Gast“ u Spaladium Areni u Splitu.

U Split smo došli ujutro i odmah se uputili prema Spaladium areni. Na sajmu je bilo prisutno mnogo izlagača te su učenici imali priliku probati mnoge proizvode kao što su čokolade i čips s tartufima, razne muffine i sladolede, domaći kulen, pršut, kobasice, kekse bez šećera i sl. Imali su priliku gledati i showcooking s najpoznatijim kuharima. Nakon obilaska sajma prošetali su se do Dioklecijanove palače. Razgledali su podrume palače, Jupiterov hram, kriptu svete Lucije, katedralu Svetog Duje i popeli se na kampanel/zvonik. Ostalo je vremena za šetnju i pizzu i uživanje na suncu nakon posjeta Dioklecijanovoj palači.

Učenici su se sretni vratili na najdraži otok. Nekoliko dana nakon jednodnevnog izleta izradili su plakat na kojem je prikazano sve što su tog dana posjetili i vidjeli.

Diellza Jahaj, 4.b

DANI OTVORENIH VRATA

I ove je godine u našoj školi održana manifestacija DANI OTVORENIH VRATA (18. 05. 2022.g.), a cilj ovog događanja je promocija naše škole i strukovnih zanimanja u turizmu.

Naši gosti, osim bračkih osmaša, bili su i naši partneri u projektu Regionalnog centra kompetentnosti u turizmu i ugostiteljstvu Split (predstavnicu SŠ Braća Radić iz Kaštel Sućurca, SŠ Blaž Jurjev Trogirani iz Trogira i TUŠ Split iz Splita). Trogirani su nam pokazali ako se flambiraju palačinke, Kaštelani su nam na poklon donijeli povrtno bilje i cvijeće iz vlastitog vrta, a Splitski su nam pokazali kako uče pomoću interaktivnih igrica iz domene kulturne baština.

Ugostili smo i šezdesetak bračkih osmaša iz OŠ Pučišća, OŠ Selca, OŠ Vladimir Nazor Postira i naše bolske škole. Svaki je učenik dobio i poklon: majicu, platnenu torbu i plastičnu flašicu sa logom naše škole.

Osmaši su razgledali našu školu, upoznali profesore i u školskom kabinetu bili počašćeni kolačima i kanapeima koje su pripremili naši učenici (kuhari, konobari i THK). Ne treba ni

napominjati da su kolači bili odlični!!! A konobari su nudili i slatke koktele (bezalkoholne naravno!!!).

Na terasi su bili izloženi i suveniri koje izrađuju članovi ŠZ Reful, prikazano je i nekoliko kemijskih pokusa, izloženo je bilo i nekoliko primjeraka knjige Divlji pijat i školskog lista TO!

Na jednom od stolova bile su ponuđene i mozgalice „Bildaj svoj mozak“.

Cijelo ovo događanje upotpunili su pjesmom i svirkom naši učenici Toma i Ivan. Nekoliko učenika je ispričalo i svoj doživljaj naše škole, posebno istaknuvši programe Erasmus +.

Nakon čašćenja i ugodnog druženja naši su gosti otišli u posjet hotelu Bretanide da vide kako je organiziran rad u hotelu u kojem dio naših učenika odrađuje i svoju praksu (praksa se također vrši i u hotelima Borak, Bonaca i Elaphusa).

2.a

„Posjet SŠ Bol prigodom **Dana otvorenih vrata** bio je vrlo ugodan i zanimljiv. Obišli smo školu, dobili poklone, počastili se... A vidjeli i mog susjeda Ivu kako radi pokuse kao pravi kemičar. Zanimljivi su mi i Erasmus + projekti, a tek pjesme koje su pjevala dva učenika svirajući gitaru i harmoniku... Vidimo se na jesen!!!“

Mlado, OŠ Bol

Domski kviz

Dana 5.5. 2022. godine održano je finalno izdanje domskog kviza za ovu školsku godinu. Nakon 10 izdanja kviza i preko nešto više od 500 pitanja konačnu pobjedu odnijela je ekipa **Tri i pol muškarca**. U finalnom izdanju pobjedu je odnijela ekipa **Kviz** koji su ujedno i srebrni u ukupnom poretku. Na trećem mjestu je ekipa **Cheesecake**. Učenici su dobili diplome i medalje te prigodne poklone. Najvrjedniji pokloni su piće u Bolera i večera na plaži Borak.

1. mjesto - Tri i pol muškarca (Frane Kuduz, Lucijano Šajn i Mihael Gregić)

2. mjesto – Kviz (Nikolina Mišeta, Marijan Čondić, Rafael Marković i Donatea Lasić)

3. mjesto – Cheesecake (Nera Sekul, Karla Rakela, Lena Szentgyorgyvolgyi (nije na slici) i Marko Braškić)

Domijada

U organizaciji profesora Boška Botice dana 09. 04. 2022.g. nastupili smo na 44. regionalnoj domijadi u Splitu. Natjecali smo se u stolnom tenisu i šahu.

U stolnom tenisu smo tijesno izgubili (14:12), u odlučujućem setu protiv Učeničkog doma Split, za prolazak u borbu za medalje.

Dok smo u šahu osvojili veliko 2. mjesto i bod nam je trebao za prolazak u završnicu, ostavivši velike domove (Split i Zadar) iza nas, koji imaju par stotina učenika. Ostvarili smo veliki uspjeh i vrlo smo ponosni. Radujemo se sljedećem natjecanju.

Učenici koji su sudjelovali: Oskar Soldo (3.c), Marin Prša (4.b), Neno Pecotić (3.c), Igor Kovačić(1.b) , Marko Braškić(1.c) i Igor Dominković (3.c).

Marko Braškić, 1.c

DOMSKI TURNIR U STOLNOM TENISU

Dana 28. svibnja 2022. godine završeno je premijerno izdanje Domskeg turnira u stolnome tenisu u muškoj konkurenciji (cure još trebaju dovršiti svoj dio natjecanja).

Iako je, ukupno gledajući, stolni tenis najpopularniji sport u učeničkom domu, kojeg rado igra dobar dio učenika, za sam turnir prijavilo ih se nešto manje od očekivanog. Najboljima su se pokazali oni koji su i inače prikazivali najbolje igre. Prvoplasirani je bio Neno Pecotić (3. c), drugo mjesto zauzeo je Marko Braškić (1. c), a treće mjesto Igor Dominković (3. c). Njih trojica nagrađeni su medaljama, diplomama i simboličnim poklonima učeničkog doma.

Nadamo se da će turnir u stolnome tenisu postati redovna godišnja aktivnost u učeničkome domu, kao dio širih sportskih aktivnosti. S mogućnošću da se održi i više od jednog puta godišnje.

Igor Dominković, 3.c

RICETTA PER UNA BUONA AMICIZIA

Non camminarmi davanti, potrei non seguirti. Cammina soltanto accauto a me e sii mio amico!

INGREDIENTI:

- 1 litro d'amore
- 200 grammi di fiducia
- 1 cucchiaio di litigio
- 500 grammi di perdono
- 200 grammi di divertimento
- 2 chili di risate
- ½ cucchiaio d'invidia

PREPARACIONE:

Prendere due amici e mettere la fiducia, un po' d'invidia, un litro d'amore e mescolare bene tutto insieme.

Poi aggiungere il perdono e il litigio e continuare a mescolare. Lascia lievitare per 3 – 4 ore.

Ora prepariamo la crema, mettiamo il divertimento e ancora un po' d'amore e le risate.

Il nostro impasto è lievitato e ora, lo mettiamo nella teglia e lo ricopriamo della crema buonissima.

Cuocere per un'ora.

La torta è finita e la decoriamo con le risate.

La torta è pronta!

Si consiglia di mangiarla con uno o più amici!

P.S. A volte, dobbiamo ricordare che l'amicizia e l'amore sono le cose che possono sospingere tutto il mondo. *Conserviamole!*

The good spirit of Erasmus+

Erasmus+ projects are projects funded by European union and aim at raising awareness about European values of preserving cultural and natural heritage, inclusion, freedom concerning movement and education, which ultimately leads to becoming a European citizen.

Today, due to technological expansion and ever changing world, children and young people face many problems which affect their physical and mental health in a negative way. Erasmus+ projects are an effective way of dealing with these problems because students and teachers have the opportunity to take part in specially designed programmes which enable them to understand social phenomena like pollution, preservation of cultural heritage, sustainability in every aspect of human lives, bullying, robotics, physical and mental health, job market and jobs that are yet to develop.

Another important aspect of Erasmus+ is students and teachers visiting other European schools, getting to know other educational systems, teaching methods and implementing what functions into their education systems. Moreover, students taking part in projects have to adapt to different surroundings, different students and different tasks, it's not always important what they are doing, but how they are doing it and how they are solving the issues they pick up along the way. In that way, Erasmus+ projects boost students' problem solving skills, which is a tool needed for successful navigation when it comes both to private and professional life.

The last project I took part in deals with the topic of bullying, which I personally think is one of the most important and underappreciated issues concerning my generation, especially among peers in my schools. At this moment, while most of our social life occurs online, where pretty much everyone can say whatever they want, without being recognised or penalised for inappropriate behavior, bullying is at its full swing. This project helped me understand bullying and everything surrounding it better.

My favourite part of Erasmus+ is learning about new cultures, languages, history, ideas and everything considering schooling abroad. That way we become the students of the world, learning in foreign languages, learning about foreign places and accepting them as our own.

To sum everything up, this school year has been challenging due to piled journeys, which were the direct consequence of the pandemic, but I am grateful for all the knowledge and all the memories I have gained thanks to this Erasmus+ idea.

Zungenbrecher – jezikolomke

Der Zweck hat den Zweck zu bezwecken, doch wenn der Zweck den Zweck nicht bezweckt, dann hat der Zweck auch gar keinen Zweck.

(Svrha ima svrhu da bude svrha, ali ako svrha ne bude svrha svrsi, onda svrha uopće nema svrhu.)

The purpose has the purpose of giving purpose to the purpose and if the purpose doesn't give purpose to the purpose, the the purpose has absolutely no purpose.)

Iva Marjanović, 2.a

Schnecken erschrecken, wenn Schnecken an Schnecken schlecken, weil zum Schrecken vieler Schnecken, Schnecken nicht schmecken.

(Puževi se prepadnu kada probaju liznut puževe jer se neugodno iznenade da puževi nisu ukusni.)

Snails are shocked when snails lick snails, because to the shock of many snails, snails don't taste good.)

Ive Bauk, 2.a

Wenn fliegen hinter Fliegen fliegen, fliegen Fliegen Fliegen hinterher.

(Kad muhe lete iza muha, onda muhe lete za muhama.)

When flies fly behind flies, then flies fly behind flies.)

Katarina Karninčić, 2.a

In Ulm, um Ulm und um Ulm herum.

(U gradu Ulmu, oko Ulma i okolo Ulma.)

In Ulm, near Ulm and around Ulm).

Ketrin Jerčić. 1.a

Der Whiskymixer mixt einen Whisky in der Whiskymixerbar.

(Barmen koji pravi viski, pravi viski u baru za viski.)

The whiskeymixer mixes a whiskey in the Whiskeymixerbar.)

Karla Rakela, 4.a

Am zehnten zehnten um zehn Uhr zehn zogen zehn zahme Ziegen zehn Zentner Zucker zum Zoo.

(Deseti desetog u deset i deset dvije su pitome koze vukle deset kvintala šećera u zološki vrt.)

On October 10, at 10:10 ten tame goats pulled ten centners of sugar to the zoo.)

Jure Eterović, 3.a

Fischers Fritz fischt frische Fische – frische Fische fischt Fischers Fritz.

(Ribarov Fritz lovi sviježe ribe – sviježe ribe lovi ribarov Fritz.)

Fisher's Fritz is fishing fresh fishes – fresh fishes is fishing Fisher's Fritz.)

Hana Šesnić, 2.a

Iz školskih zadaćnica

Emirova radionica

Moj tata, Emir, ima radionicu na čaršiji. Tata se rijetko kada vraća kući na vrijeme. Uvijek mu je izgovor bio: „Radio sam na novim džezvama za Ivana.“ Odlučio sam da to provjerim. Plan mi je bio da sutra nakon škole odem do tate i vidim što radi, i ako ima puno posla, da mu pomognem. Tako sam i uradio. Sutradan, nakon škole, otišao sam u tatinu malu radionicu u centru čaršije. Dan je bio divan, sunce je sijalo, turisti su hodali okolo, kupovali džezve, ali ne iz prodavaonice mog tate. Iako je tata bio u centru, naša prodavaonica je bila siromašna, nije bilo nikakvog natpisa, samo stvari koje su stajale vani da ih ljudi vide. No, nitko se nije zaustavljao da ih pogleda. Ušao sam u prodavaonicu i vidio tatu kako spava za stolom držeći završenu džezvu, a oko njega nekoliko bakrenih šalica za kavu, posudica za rahat lokum i šećer i maleni poslužavnik koji je prije neki dan radio kod kuće. Probudio se čim je čuo zvonce na vratima koja su se otvorila. Poredao je komplet te bacio u smeće nepotrebne stvari. „Kako je bio u školi sine?“ upitao me. Ja sam se samo nasmiješio, „Bilo je dobro. Nego tata...moramo promijeniti neke stvari u vezi radnje.“ rekao sam, progutavši knedlu koja mi je stezala grlo. Tata me pogledao svojim velikim zelenim očima, punih znatiželje, bez pretpostavke šta ću sljedeće reći. „Trebamo naći novi prostor, zaposliti radnike da bi prodaja krenula i da bismo mogli imati više novaca! Nećeš moći do kraja života tu sjediti i praviti džezve po čitav dan. Treba ti pomoćnik, i veći prostor, kojeg ovdje fali.“ rekao sam mu, ali on je odmahnuo glavom. Iako je znao da sam u pravu, nije htio to pokazati. Ali ja sam naumio to i uraditi: naći ću novac, tati pomoćnika i veći prostor gdje će moći normalno da radi, i gdje će moći sve svoje kreacije od bakra prodavati, jer radionica je previše malena i ima premalo mjesta, a puno stvari. Već u kući imamo nekoliko vreća stvari koje je tata napravio. U sljedećih nekoliko godina, nekako sam izvukao novce za veći prostor. Bilo je teško, ali nadao se da će se isplatiti. Prodavao sam stvari koje nam nisu trebale, radio gdje god sam mogao za sitne novce, i napokon sam imao dovoljno. Tata nije ništa znao dok nisam došao u radionicu i dao mu ključeve od njegove nove, ljepše i urednije radionice. Nikad svog tatu nisam vidio sretnijeg. Pomagao sam mu da poredamo sve stvari u novoj radionici, napravili smo mu i radni stolić, a mama je predložila i da mu krevet tamo stavimo, a da će mu ona donositi ručak svaki dan. Tako smo radili godinama. Učio sam kako da pravim stvari od bakra, i išlo mi je dobro. Jednog mračnog i oblačnog dana, moj tata je preminuo. Morao sam da preuzmem odgovornost. Sve je bilo u redu. Završio sam zanat i postao kao svoj tata. Mama je umrla nekoliko mjeseci nakon tate. Imao sam kuću i radnju, i novac koji sam zarađivao zajedno sa svojom ženom Amrom. Voljeli smo se. Novac od radnje nam je bio dovoljan da pokrijemo račune. Štedjeli smo da odemo na godišnji odmor. Moja kćer Sanja je uživala gledajući mene i Amru kako radimo džezve, i sve svoje 'čajanke' je pravila sa šalicama za kavu. Brzo je rasla i razvijala se, i voljela nam je pomagati u radnji. Udala se i ubrzo je ostala trudna. Rodio se naš Marin. Godine brzo prolaze. Pet godina nakon suprugove smrti, Sanja je preuzela radionicu koju je prodala i kupila ogroman prostor koji je za nekoliko godina postao najpoznatija tvornica u državi. Sve se radilo pomoću strojeva, svaki radnik je imao svoj posao, i sve je funkcioniralo.

Bakar se kupovao, a džezve, kompleti i sve stvari su se prodavale za veću cijenu, zbog profita. Trebalo je platiti najam, radnike i sve ostalo, a prodavati po istoj cijeni ne bi imalo smisla. Fabrika je radila godinama, upravljali su njome generacije i generacije, sve zato što je Damir bio uporan i pomogao svome tati.

Ena Zejnilhodžić, 1.b

Gimnazijalci su sudjelovali na natjecanju NAZOROV I DANI 2022. Evo najboljih radova.

**„Udaljeni, mi smo ipak uvjek skupa,
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju“**

Moja je nona meni bila drugo mater – digod i dražjo od one prve, one prove, jerbo mi je sve pušćala da činin i nikad mi ni ni vikala ni držala predike. Otkad znon zo se znon i zo nje, uvik je bila kri mene, s menon, u meni. Gledon slike kad san bila molo i vidin jednu di ona u me gledo ko da san non sve na svitu, a znon da ne more bit tako, jerbo je imala i dice i unucih pri i posli mene i svih je volila isto i ni nikad činila rozliku. Tako, gledon jo u tu sliku, u njezine oči, i žo mi je če se ne spominjen tega momenta i onih drugih koje ni aparat ni ulovi, a jo jih zaboravila, jerbo je odovna to bilo.

Ni puno da je umrla, nose koju godišće, tako da san je imala jo u svojen životu dobrih petnaest godišć, ali nikad nison mislila da će to bit to – da je odjedonput već neće bit, da mi već neće šavot glasovne poruke kad di iden, da sestri i meni već neće kupovat „Snjeguljice“ i sakrivat jih u škartoc u skrinju da nan jih ko ne izi, da neće provat kad čo skuhon i reć kakovo je. Već je ni i još se s tin nison pomirila, a jo mislin da ni neće, jerbo još digod pogledon na kauč i mislin da će bit tot, gledot seriju ili pit bilu kafu i ogovorot sa sestrami. Ona je umrla, ali nikad se nison osjetila somon, ko da je ni kri mene, brž zato nison ni plakola na sprovodu, jerbo san znala da me ni ostavila i da me nikad neće ostavit somu.

Ona je još s menon. U mojen je govoru; rugo mi se sestra da duperon riči kojih se somo store žene spominjedu. S menon je kad dokasna ostanen u kužini učit i tiro me da iden leć, „vragu i škola“. Kad pomožen materi sirit onda gledon u nonina „uputstva“, koje je somo ona mogla pratit, ali mi isto pomožedu, jerbo su njezina. I gren ko ona i pomalo san se od pustega sedenjo počela i gobit ko ona, i zagalojen rukove ko ona i uvik bin drugomu tila ugodit ko i ona. Reće mi mater da san se rodila u krivo vrime, da san već ko storo žena; brž se pritvoron u nonu Dragu – kamo sriće!

Nona je sad na grobju i jo to znon, a opet mi nikad neće bit jasno da je već neće vidit i da se nikad već neće skupa smijat i da mi nikad već neće obrisat suze. Neka nje već ni na ven svitu, bog non do roj, ona će uvik bit s menon, ne somo u albumima ili na mobitelu, nego u mojon duši, di je ona sebi još odovna učinila ston.

Vana Buvinić, 4.a

**„Udaljeni, mi smo ipak uv'jek skupa,
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju“**

Izgubiti nekoga. Čini mi se kao da svijet staje kad čujem ove riječi. Bude onaj osjećaj apsolutne tuge i izbezumljenosti. Rečeno vam je da će vas to kad-tad zadesiti, da je to dio života, ali nemoguće je biti dovoljno spreman. Ne znate što biste rekli. Izgarate, vrti vam se u glavi, ali suze ne dolaze. Osjećate da morate izići odatle, pobjeći.

Lipanjsko jutro.....Na što prvo pomislite? Bude vas tople zrake sunca i pjev cvrčaka. Iznad prozora čujete lastavice, a iz kuhinje dopire miris tek skuhanе turske kave. Tako je trebalo biti i tog jutra. No, umjesto cvrčaka, sunca i kave probudile su me sirene, plač i galama. Brzo sam ustala i lagano razmaknula zastor. Prvo sam ugledala oca kako plače naslonjen na vrh stepenica. Bio je to prvi put da sam ga vidjela da plače. Vidjela sam majku blijedu, prozirnog pogleda naslonjenu na očevo rame. I ona je plakala. Skrenula sam pogled malo udesno prema susjednom dvorištu gdje je stajalo nekoliko poznatih lica, a ispred njih policajac. Sjećam se njegovog lica koje je pokazivalo da mu je teško izgovoriti ono što mu je dužnost nalagala. Još uvijek nisam znala što se događa. Izletjela sam iz sobe prema stepenicama koje vode vani. Na njima je ležala uplakana baka. Podignula je pogled prema meni i raširila ruke pozivajući me u svoj zagrljaj. Sve mi je bilo jasno, ali od tada više ništa nema smisla.

Rekli su da je udarac bio toliko strašan, da nije postojala šansa da preživi, ali znate kako to ide. Tražite krivca u svemu i svakome, tražite bilo kakav tračak nade i utjehe, no uvijek dolazite do zaključka da jedino što je u vašoj moći jest pomiriti se s tim i njegovati uspomene. Bilo mi je krivo. Znao zašto? Bilo mi je žao što naš posljednji razgovor nije bio smisleniji, što Mu nisam rekla koliko je u svoje 23 godine uspio uljepšati ovaj odvratni svijet. Nikad nisam vjerovala u Boga kakvim su mi ga predstavljali, no tog sam trenutka počela razgovarati s Njim. Zanimalo me zašto uzima k sebi ono najbolje. Zanimalo me je li to bio njegov plan. Zanimalo me zašto nije uzeo mene umjesto Njega. Ništa nisam mogla promijeniti, bila sam toga svjesna. Jedino što sam mogla jest potruditi se njegovati uspomene. Jedino su me uspomene držale na površini, da ne potonem. Posljednje njegove riječi upućene meni bile su kad mi se preko zida u dvorištu nasmijao i srčano zavikao: „Iris, di ti je sestra, svratit ću malo kasnije, oću da me čeka kava.“ Zahvalna sam na svakom trenutku s njim, na činjenici da sam uz njega odrasla i da smo se voljeli i da je on volio nas. Nije mi bio brat, ali kad me netko pita imam li brata ili sestru, uvijek odgovorim da imam dvije sestre i brata anđela.

Jesmo udaljeni, dijele nas dimenzije, horizont, život i smrt, ali uistinu će zauvijek zapljuskivati moju dušu kao val zahvaljujući uspomenama i ljubavi koju mi je dao. I vrijeme će ipak bol pretvoriti u nešto drugo. Jer ljubav ne prestaje smrću.

Iris Stančić, 4.a

**„Udaljeni, mi smo ipak uv'jek skupa,
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju“**

Težina u srcu.
Udaljenost je previše teška
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju.
Čini se daleko, dalje nego ikad prije
Trebam te bliže
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju.
Vidim tvoju sliku
Ova me udaljenost ubija
Jer ko talas zapljuskuješ dušu moju.
Vozim cijelu noć samo da vidim tvoje lice
Čak i samo da smo jedan dan zajedno
Jer ko talas zapljuskuješ dušu moju.
Udaljeni, mi smo ipak skupa
Ljubim te vjerno
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju.

Marjan Vranješ, 1.a

**"I duša moja ima svoje dane
mračne, burne"**

I najsrnitiji čovik ima svoje dane grube,
kad bi samo ti zatvorit sve škure.
To su dani puni mržnje i patnje,
duša ti pada u dubine mračne, ufat je.
Ni lako kad to sve držiš u sebi,
A to nikome rekla ne bi.
Druge ti je muka tlačit,
a najradije bi to sve ti izbacit.
U sto dilih ti srce pukne
i bidne suze ti liju krupne.
Ča brže boje brišeš ih i smiješ se priko voje
Samo da se drugi osjićaju boje.
Nikad tribaš na se mislit
jer kad tad tvoje suze će izbit.
Boje odma reć ča te muči
nego poč plakat sam u svojon kući.

Hana Šesnić, 2.a

**“ Udaljeni, mi smo ipak uv'jek skupa,
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju“**

Kad se stvarno voli nije bitno gdje si ni što
si
Kad se stvarno voli ljubav se ni na daljinu ne
gasi

Kad stvarno volimo sasvim se ogolimo

I nije nam važno ništa više osim da onaj
kojeg volimo diše
Kao more i val, kao pjena i žal
I kad smo blizu i kad smo daleko mi smo
uvijek par

Antonija Ivičić, 1.a

**„Udaljeni, mi smo ipak uv'jek skupa,
Jer ko talas dušu zapljuskuješ moju“**

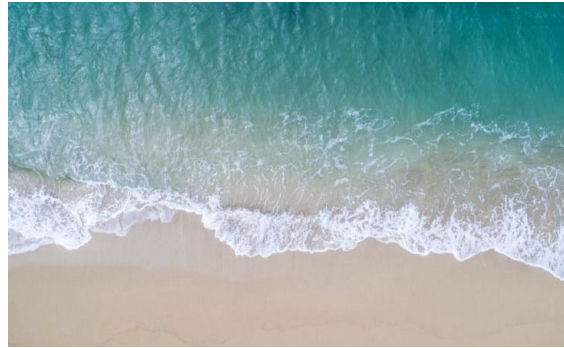
Uvijek u zanosu
Ko ptica u letu
Namještam osmijeh
Najblistaviji na svijetu.

Dok srce treperi
I bolno jauče,
Od tuge i jada
Kamenje puče.

Morima beznađa plovim,
Valovi me ludi tuku,
Vapim za mirom u duši
Tražeći sigurnu luku.
Sidra nemam,
Čak ni jarbol čitav,
Al' na kraju svega
Osjećam da sam bitan!

Moja duša je ko' lahor nježni
I lako se skriva u tamu,
Ali iskreno srce i ljubav čista
Ruše svaku branu.

Jure Eterović, 3. a

**„I duša moja ima svoje dane mračne,
burne“**

Prolazi da za danom,
Sat za satom,
A moja je duša obasjana tamom.
Još uvijek tebe sanjam
No, ne znam jesi li stvaran?
U zoru samo tvoje ime čujem
Dok cijelo vrijeme strahujem.
Duša moja
Slama se na pola
Znam da počinje moja borba.
Došao je čas
Više nema nas.
Ostala sam sama,
Dok duša moja još sanja.
A ti ćeš zauvijek ostati moja
Slatka, mala tajna.

Natalija Tomaš

SUMMA CUM LAUDE

Nagrada Ravnateljice SUMMA CUM LAUDE dodjeljuje se učeniku završnog razreda za naročit uspjeh u učenju, primjereno vladanje i uspješno predstavljanje naše škole u zemlji i inozemstvu. Učenika za ovu nagradu predlaže Nastavničko vijeće škole.

Ove godine nagradu SUMMA CUM LAUDE dobija:

Iris Stančić

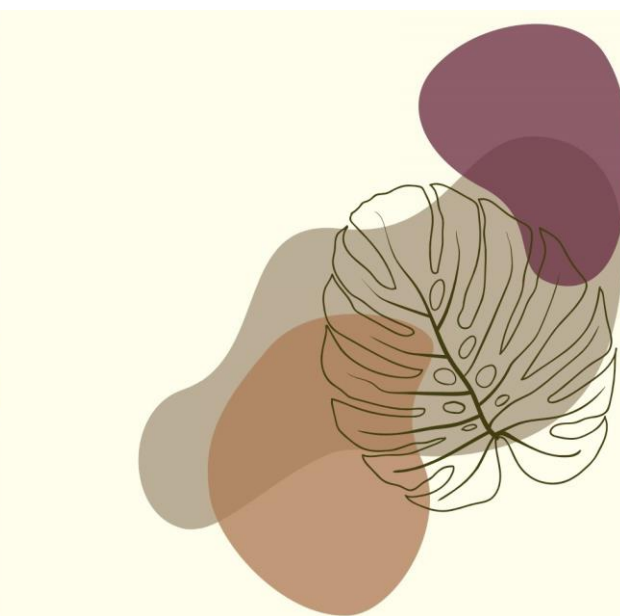
Čestitamo!!!

Marta Mančić. 4.a

MATURANTI 2021./2022.

OPĆA GIMNAZIJA

Lucija Carević Brešković

Vana Buvinić

Dominika Kusanović

Marta Mančić

Ivo Mošić

Mate Petrić

Karla Rakela

Iris Stančić

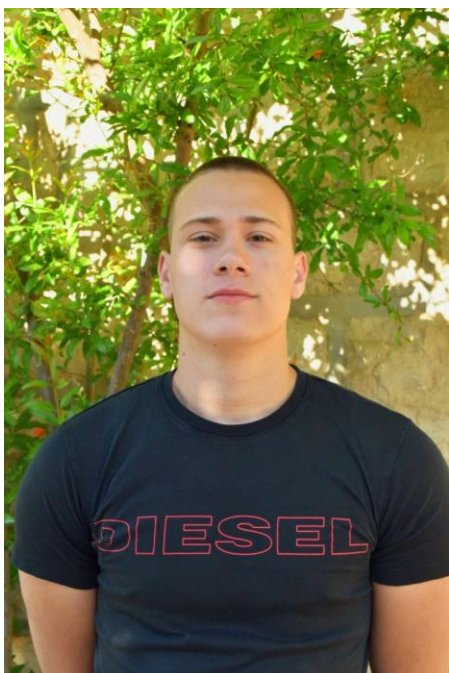
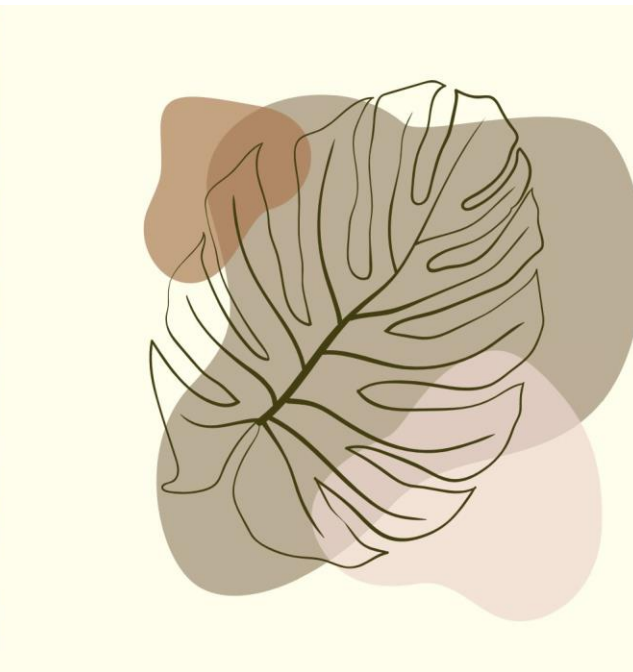

Lara Trlin

TURISTIČKO HOTELIJERSKI KOMERCIJALIST

Kristijan Bačić

Ferdo Čurković

Đoni Dragičević

Marija M. Eterović

Danijel Janković

Dielza Jahaj

Andrea Lokanc

Nikola Marijančević

Mira Nikšić

Adriana Obšivač

Marin Prša

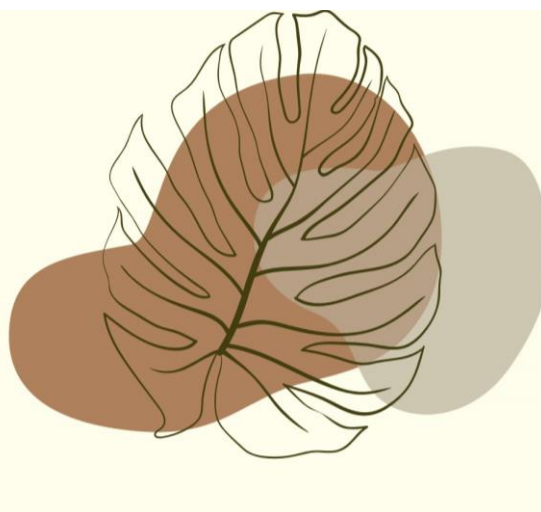
Mario Radić

Klara Vodanović

Marin Zlatar

KUHARI

*Nenad Žuljević, Moreno Lučin, Dragan Mijatović, Ante Oskar Soldo,
Luka Kraljić, Matej Benković, Viktorija Hlebec i Jelena Banić*

KONOBARI

*Ivan Kojundžić, Jozo Filaković, Luka Dinko Bošnjak,
Neno Pecotić i Igor Dominković*

Profesori Srednje škole Bol u škol. godini 2021./2022.

Ljubica Kusanović
Ana Ursić
Rovena Trivanović
Ankica Okić
Ada Seferagić
Daniela Kuljić Poljak
Petra Kokeza
Antonela Bošković
Tonći Crmarić
Boško Botica
Melani Kitić
Linda Juras
Ivana Lovreković Bonačić
Mladen Matijašević
Luka Marković
Branko Karmelić
Maja Karmelić
Nikola Matulić
Lucija Carević Brešković
Marijana Babić
Karmen Jakšić
Marijana Marić
Dragica Marčić
Frančeska Mladinić

Ivana Radolfi
Kristian Bačić
Irene Filipec Ursić
Marija Tomičić
Olga Vladilo
Stjepana Fistanić
Ivanka Škember
Leo Vrandečić
Brigita Bačić
Deni Bjelobradić, odgajatelj
Maja Matulić, odgojiteljica

Sani Bodlović, ravnateljica

Nikolina Brizić, tajnica
Irma Aždajić, računovođa
Maja Dragojević Bačić, računovođa
Ivan Kačić Barišić, knjižničar
Leo Lalić, domar
Karmen Marinković, spremačica
Valentyna Mukovnina, spremačica
Nino Nižetić, kuhar
Marko Ujčić, kuhar
Clea Denich, noćni pazitelj

Od kolijevke pa do groba najljepše je đačko doba

«Lagodnost, opuštenost, pa i zabava, spava svoj duboki san u samoj riječi **škola**. Naime, grč. **skhole** prvotno je značilo **slobodno vrijeme, odmor, rasonodu**, a potom sve **ono što se radi u slobodnom vremenu**. Kako su stari Grci, a potom i Rimljani, smatrali da je slobodno vrijeme **bez učenja razgovora i rasprave** izgubljeno utaman, to su takvi sadržaji sve više poprimali obvezujući karakter kad bi se više mudrih glava našlo na okupu. U takvim razgovorima brusilo se mišljenje i izražavanje, pa su te rasprave počeli pratiti i mlađi da što god nauče od starijih. I tako se znanje (i poticaj da se ono stekne) prenosilo s koljena na koljeno. Kad je broj takvih slušača narastao, osnovna znanja i vještine počeli su se sustavno i planski prenositi na mlađe i tako je nastala ustanova kroz koju smo svi (više ili manje) prošli.»

(Moja draga škola, Nives Opačić)